

צו:

עין משפט
נר מצוה

א ב מ"י פט"ו מהל'
 מאכלות אסורות הל'
 וזהו פסח לארץ קלה קלם
 עוש"ע יורד ס"ה ספ"ע
 ט ויסתין ק ספ"ע ב:
ב ג מ"י שס פט"ו הל'
 פסח שס עוש"ע יורד
 ס"ה ספ"ע ב:
 ד [עוש"ע יורד סתן] ג
 עפ"ק ב:
ה ה מ"י שס פט"ו הל'
 לל פסח שס עוש"ע
 יורד ס"ה ספ"ע ד
 וספ"ק ט:

דב"נו גרשום

וירבון הורא דא חור
 אברעא וחמשה יומין
 במקום אחד ואכל
 חייב חייב אע"כ
 אכלו חייב אכל א' שלם
 ויהי חייב בית חייב; ו'
 ויהיה מאכל של חור
 נפקא כלומר מה דאמרת
 חור חור ד' יומין
 ואכל מניה כותב חייב
 הוה חייב על כל חור
 נפקא מה דהוי על כל
 חור אפי' חורל הנד
 אשר על חור דאין אכל
 אשר על כל חור שליש
 או רבוע חייב; הוה
 אכל פצת אבות. לוי
 על חייב אלא על הנד
 שעל חור בלבד הוה
 דבריה יור משמע אפי'
 לוי לטעם: דהוה עשירי
 אותה כמח בלתי. וראו
 כאלו חור לא הוה
 כפי א' יש מ' הנד
 טעם דהוה ששים וסוחר
 אכל מחסות ששים
 אסור: כוונן שמחור
 כוונן שמחור סלקון
 האחרים והרובע כוונן
 טעם: חור אובל ע'
 שמענו לדי כלומר חור
 הכשר למעלה למעלה
 ע' שמענו לדי וכשנשע
 לדי חורק: ויזקקו יור
 כד הוה י' שאלאו
 כחלבו מ' למוסר לא חור
 למסר שמסור כלו א'
 חור לאבול דאמרי סמסע
 החיל חור לא אלא
 חור מראש חור אורי ארע

ורבי יהודה אביה בתיב ביה. וא"ת והרי נמלה ושאר שלטים דכתיב בכו אביה ומחייב בכל שהוא דמתן צפרק בתרס (דף ק"א) ולא פליג ר' יהודה וי"ל דאביה דהתם אלטערץ דא' אביהא ד' א' חמשה וימים דחייב בתרס זית אכל כהא אמרין דלר' יהודה מאשר על הקפ נפקא והכי אמרינן במעילה פרק קדשי מזבח (דף ק"ט) אבל שתיס לוקח עליו כזית דלכילה כתיב ביה וא"ת דהאמרין צללו קין הלווקן (מנחות ט"ז) ריסק תשעה נמלים ואחד חי והשלימו לכותם לוקח שע' חמש משום דכיה דשקר ואחא משום נבלה למא לי נמי כיון דהויא כזיה גלגלא וחי נמי כיון שע' שיש כזית לוקח ה' משום שרץ כיון דלכילה כתיב ביה דכפרשתם ואחד משום נבלה וי"ל דהויא אלף דשרשים דכתיב צלשון דכדליה לקי משום כזית שרץ אלף ה' לאו דשקר דלא כתיב בכו אביה כגון אל תשקצו (ויקרא י"א) והכיאל לא לקי אלף כמי משום דכיה וא"ת ואכתי ל"ל לא אפילו (קמח נמי כתיב ביה דהאמרין כספיו (לוקח ק"ב) טעמא דיה כתיב בין נתימחה בכל שהוא וי"ל דלא נקט חי לצפוקי מת אלף פירוש לא ש'לס לצפוקי ריסק דכמר י"א"י כלס שפירתו הויא מתתקא אבתי הא אמרינן כסוף פרקין (שם) אבר מן החי לרץ שיכלל כזית דלכילה כתיב ביה דלמא הא דכתיב ביה דלמא למימר דמחייב כסוף אע"פ דלמא ביה ד' אור' וצמיס וי"ל

לעולם לא מחייב עד שיאכל אבר שלם דהיינו בשם גידים ועצמות
מללא אכשחן בסיס (תקון דף קכ:) לרש לקיים פסטר חלקו מנפנים
דמחייב אלא גרומותא ועירמא ודיינו עטמל דחא תחלל הנפש עם
הבשר דרשנין מיינה (תקון דף קכ:) אבר מן החי דאסור משמע
שם שיאכל אבר שלם: **דפשיט** איסוריה בבדייה דלרש לשון
איסוריה לא אחי שפיר דלא אסרינן אלא שעל הכף בלנד ובספר
ברינו גרשום חפצ דמשין בטויה ידן ויש ליכס לשון איסוריה דחי
קאמר דפשיט גיד של איסור בטויה ידן: **אם** יש בה בנ"ח דחי
לגיד לאסור דמשמע שנמלח נאסר כדי קליפה סמך לו ולפירות הרי
תכלה אחי שפיר. משמע קאז דאין הרוטב שמען שילאסר חמיטות
וברוטב בנותן טעם כ' והאי לפירות הקוטרס נחא פדירס פרק
אלא שיער אבר אכל לא יערר וכסה חמיה עמיה עשה נבלה כ'
ומסייע כל מה שצרכה לבטל הטפה וכן כ' כסה הקדרה עולות הרה
וחמיה שגפלה הטפה עליה אחי מקתלה בתוך הרוטב אי לא יערר
יערר וסבא ור"ז נראה דכסה החמיה שגפלה החיטור עליה אי לא יערר
לרוטב דלא אין מתפשט אלא בניער וכסה והוה מז' למימר לא שנו אלא
דלא בכל ענין הרוטב מקסה כל החמיטות ואפילו הימה כולה חמיה
בה עם הרוטב שגסם לבטל טעם הגיד: **אבר** קולף ואוב"ב
נגלה דא"כ למי לא תכסיל משמע מליחה נאסר במליחה הי הוא כ'
נולד מיד דחא לועד שימחמי יפה יפה ור"ל דקמ"ל דלא נאמר נמשך
ויבטלו דחא הפסח וכן הא דתנן (תקון דף קט:) הלכ קורעו ומוזית
אילין (פסחים ע"ג) דבבועי כן פולטו אלאה לאחר שבולו דקמיה היי
עד שפעי צדי. לאו דווקא עד ששמעי לגיד ממש דחא נירך שינוי
כידל אילין (שם דף קט:) טעף מרובני עד שפעי וחזר אילין וי'
ויותר מגיד ומיור לא אכשחן בשום מקום שיא סגי לגלי בקליפה דלא
זאנ דשמואל אמר קולף דתחאה גבר אדמוקך ליה בלע ואפשר
הואו בר גחאל דנפל לנו כדל דכמאל דלי צעי קליפה החם אפילו
וגביה דמשפחא אחת ואינו חושש בלבלב שלא יהיו נוגעוטי ו' ב' ואמר
נח דקליפה לא צעי דהקה מ' לאו משום דלאי צעי ליה בקליפה
לא לאחר לעיל בפ"ק (ד"ה:) דלמ"ד דהי פאסחתי רותח קולף חש
(פסחים ע"ג:) סבו בשמן של תרומה אם חבורת הקיס יאכלו ואם
תחאה גבר שאני סביה דמחיו עבדי ליה: **אפילו** מייש אונג'
שולין אוחו בשפוד בתנור דין דרך דמשתמע ברירי כידל אילין (שם) וס'
כדי שלא יא' ומיד אד"כ החלב עד היראש אלא אפילו מיה היראש
דלמח תחאה גבר ולא סגי בקליפה ומה שזיהו בשמוליהם בשאר
לזיר וחותכין מה שנתוך האיר ומשליכין דאסור ומה שחוק לזיר מ'
כדי חלל י"ל דאין דרכו של עד לפעפע אלא דאדרבה אמרינן דרם מש'
למעלה ואפילו יש שזמן בבשר שנתוך האיר לא אמרינן דנעשה נבלה
הנהר ברניו אפיריס דלא שייך חמיה עמיה נעשם נבלה אלא בבשר ו'
ללא אמרינן חמיה עמיה נעשית נבלה ואוקרת אס כל החמיטות

גיד הנשה פרק שביעי חולין

ורבנן הווא. לאשמועינן אחא דאע"ג דלא אכיל כוליה מחייב בכזית
 דלא חימה לא מחייב עד דאכיל כוליה ועליוס כל היסא דאכל כוליה
 לא בעינן כזית: **ור' יסודא.** הווא לא אינטרין לאשמועינן דמאשר
 על כף היריד^י נפקא דלא בעינן עד דאכיל כל כוליה דאכיל כל לא
 אלא מה שעל הכף חייב ובלבד שחזא

שם אצלה: **דכולי ירך**. ולית ליה
דשמואל אלף כל מקום שאלב ממנו
מית מייד: **ורבנן הסווא**. היך
לשמועין אחא דלון אסור אלא
פנימי דפשיט איסוריה ככוליה ירך:
בתנאי ככר כלפס. ורואן כאלו
היך לפתח והגיד צבר ואילו היה
נותן טעם (ה) צבר כשעיר הגיד
כלפסות היך אסור דשעורין הלכה
למשה (מסוינ) וגמירי דבכר משעירין
דאף ע"פ שאלו היה כרוב או קפלוט
היה לרין פסות או יותר: **סנפסל**
עס הגידים. של הימר: **כנס**
שמכירו. משליכו לחוך ואין כאן אלף
פליטחו: **בנותן טעם**. אם יס כבש
ככל אלו: **יכולן אסורין**. ולקמן מפרש
דנותן טעם במין חמורי שאין אדם
יכול להבחין שעירוהו בששים: **ואם**
לא הוה כולן אסורין. דכל אחד יס לומר
זו הוא. וגמרא (אס) פריך לביטול
ברבא: **בנותן שמכירו**. לחמיות
האיסור משעירין בנותן טעם ואי
אין בהן כדי לתת טעם בשל הימר
הרי השאר מותרות ואם אין ממין
כל החמיות אסורות דכל אחת יס
לחוש ולומר שמא זו היא. והרשב"א

מותר אם אין נחמיות האסור
כדי לתת טעם בכל הנחמיות והקריסה והרעוב: **גמ'** לא שנו. דמי
יש צו נותן טעם כל הידך אסורה: **אלא** שנו שנתבטל
השדועט ממנה הטעם בכל הנכל: **אבל** נכלל. עמו נכלל
במזכר ואינו מתפטר ידואל בנשר: **קולף** ואוכל. כלומר חותך
ענין ואוכל עד שגביע לגד: **בחלבו**. שלא נעל חלב היליות:
אפילו מראש אגור. שאין סם חלב אלאה פשיט אסוריה כבוליה:
מתפטר

אסורה. לאו בגיד לחודיה משערינן בדכדי קליפה שסביבו חסייה
אפרים שמפרש דלא אמרינן חסייה עממה נעשה וכלה אלא כבשר
ס' י' כהם לבעט היוד אלא הירך לבדו מדלא קאמר אס' י' כהן
הבשר (לקמן דף קס). כ"ז טיפס חלב כ' דקאמר בגמרא (ל"א שט
ופי'ם כגוועט) כדי יעבר הקדרה ומילין הוא הטפה לכל הקדרה
למה משוליה לפיה ומולוכות הטפה בכל הקדרה משמע שר"ל שאפילו
בכסה אין מסייע הרוטב והחמניות אחרות לבעול ומיירי הכא בשלא
היה ברובע לא נצטין יעבר וכסה והאם איירי כשהחמיה כולה חוץ
החמיה מקלפה ברובע אלא מילתא דפסיקא עלי נקט כשעבר וכסה
חוץ לרובע והכא דקאמר אס' כ' בה צבי'ר היינו על ידי שלא היה
ד' שבטין ב'ו'. וא"ת מאי קמ"ל פשיטא דלא מצי למימר הוא הדין
וחת דל"י דלאמר כפוקין וכלא מליה י' אפסר לבשל דלין הבשר
בדמחמתין היינו נלל' "דאשכחן דקרי ללליה בשול דכחי' (ד"ה ב' לה)
ד' דמו לא דקרי קורעו חלל בשול ובצי למדק מניח צרי' כי'ל
לאחר ללליה ו' דקרי בקדרה חלל אסור אס' אין פי' קנה חין לקדרה:
כדי קליפה סמוך לגיד ואפילו כדי נטילה לרץ שיטת דלאמר כפרק
א' מקומו ולא סגי בקליפה אס' לא נהלקו דשמי' רובע מתפשט
ומצינו קליפה נזרעת לענין ל"י אלא כבי'ל לזין (וס דף ע"ו.) כחס לחין
אין דל"י בלע טפי וקנה כפרק כ' בהבשר (דף ק"ב.) דלאמר א"ר
וי'ן חללי ומשום "דבר ויה' "פרק טובא ובעל ובגי' לורר ארס כשר
(לקמן דף ק): בגמרא וכי נגעושו ו' ב'ו מאי הו' לזין ולזין הוא ומשי'
כלא ה"ק דהי' בקליפה לא בעי כמו כחס לחין לזין דהנה מ' לא בעי וכן
האס' דמשמיתו שלעל הסקין דבר מועט הוא כדאמרין פרק כי'ל לזין
א"ר ו' י'רדאל אס' ל"י הוא לוקח א"ר ההיזין ומפרש אפילו למתן לחמן
שרחוק מ'ן ההכל וכלא וירקא משום דראש הגדי למטה כבעה
שמוחזי לחין פ'ו עד בית נקובות וד' העצ של שפיד הופך למטה
ומעלה אסור בגמית' חלב למעלה דאס' לזין לחין אס' אסור למתן
ו' ומימין צביגית' ופעמים חסייה חלל חללי לחין חללי חללי חללי חללי
וג' אלא אמרינן שיעפעפ' הדס למעלה ואסור ל' החמיה דלאמר
ק' שריק כשופע על הבשר ולא מביעל דרך הליכמו כ"ס דלא מתפעפ'
מחמת הדס וחחר ואסור מה שחין לזיר מתפעפ' לפי מה שמפרש
כלא וכלאו הכי מצי כיון דלא אפסר האיסור להפעפס חוץ לזיר שרי'
א' במקום שהאיסור מתפעפ' בכל החמיה דומיא דטפת חלב תעד'
דכלל

מסורת הש"ס

(א) וְעַל אֵלַי (ב) וְלִעַל
 (ג) וְלִקְחָן (ד) וְלִקְחָן
 (ה) וְלִקְחָן (ו) וְלִקְחָן
 (ז) וְלִקְחָן (ח) וְלִקְחָן
 (ט) וְלִקְחָן (י) וְלִקְחָן
 (יא) וְלִקְחָן (יב) וְלִקְחָן
 (יג) וְלִקְחָן (יד) וְלִקְחָן
 (טו) וְלִקְחָן (טז) וְלִקְחָן
 (יז) וְלִקְחָן (יח) וְלִקְחָן
 (יט) וְלִקְחָן (כ) וְלִקְחָן
 (כא) וְלִקְחָן (כב) וְלִקְחָן
 (כג) וְלִקְחָן (כד) וְלִקְחָן
 (כה) וְלִקְחָן (כו) וְלִקְחָן
 (כז) וְלִקְחָן (כח) וְלִקְחָן
 (כט) וְלִקְחָן (ל) וְלִקְחָן

גליון הש"ס

תורה אבל וכו'
האשה וכו' כלות
נגזרים מטעם: ר"ל עד
וכו' רב יונה רבד. עין
פסחים עה ע"ב תורה
ואם: בא"ר רבד טובא.
לעיל דף עז ע"ב ועין
הה"ל שם שם שם ר"ל
ד"ה כל שף:

הגהות הב"ח

(א) יש"י ד"ה כנשר וכו'
הבשר כשיעור הגד
כלפמים כשיעור היד
הזה אסור:

מוסף דעם "י"

דפשיט איסוריה
בכוליה ירך. הוא
יקטקטחיו וסרשיו נפסעין
כל ירך. וישיי נד
הפנימי הגדול הנחל
נחלה פריעת ירך (לעיל
ס"א). אם יש בו בנותן
טעם. שיערו חכמים
כששים כל טמן טעם פסם
(לעיל ס"א).